

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. J. A.**, zastoupen Mgr. Bc. Ing. Miroslavem Pechátem, obecným zmocněncem, bytem Chotíkov 160, Plzeň-sever, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 27. 11. 2009, č.j. 1401-2/2009-7542,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 27. 11. 2009, č.j. 1401-2/2009-7542, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- III. Po právní moci rozsudku bude žalobci z účtu Městského soudu v Praze vrácen soudní poplatek ve výši 500,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva obrany ze dne 27. 11. 2009, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory č.j. 53-346/2009-4614 ze dne 7. září 2009, kterým bylo

rozhodnuto o propuštění kpt. Jana Ambróše ze služebního poměru dnem 31. prosince 2009, neboť pro něho v důsledku organizačních změn není jiné služební zařazení. U žalobce byl dán důvod pro propuštění podle ust. ustanovení § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., neboť Rozhodnutím ministra obrany o organizačních změnách čj. 1S-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009 bylo zrušeno systemizované místo, na kterém je žalobce služebně zařazen, a v rezortu Ministerstva obrany pro něho nebylo nalezeno jiné služební zařazení. Ministerstvo obrany jako odvolací orgán konstatoval, že dne 16. července 2009 vydal ministr obrany rozhodnutí, jehož součástí je i seznam systemizovaných míst, která budou dnem 1. ledna 2010 zrušena. V tomto seznamu je uvedeno i systemizované místo, na němž je žalobce zařazen. Oprávnění ministra obrany k vydání tohoto rozhodnutí vyplývá zejména z ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, podle něhož Ministerstvo obrany při řízení amády zřizuje a ruší vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary, z čehož vyplývá, že je oprávněn zřizovat a rušit i systemizovaná místa. Rozhodnutí ministra obrany z 16. 7. 2009 je tedy nutno považovat za organizační změnu ve smyslu § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. Dále odvolací orgán konstatoval, že služební orgán prvního stupně nenalezl v rámci ozbrojených sil jiné systemizované místo, na které by bylo možné odvolatele zařadit, takže i tato další podmínka pro propuštění ze služebního poměru byla splněna. Důvod pro propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. byl tedy naplněn.

Žalovaný dále odmítl názor žalobce, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je vadné, neboť odůvodnění zde obsažené je obecné a odkazuje pouze na rozhodnutí ministra obrany, bez jakékoliv vazby na jeho osobu. Žalovaný uvedl, že v písmenu d) rozhodnutí ministra obrany je uvedeno, že konkrétní zrušená systemizovaná místa jsou uvedena v příloze č. 1. Na bod d) tohoto rozhodnutí navazuje bod e), ve kterém ministr obrany stanovil, že u zaměstnanců zařazených na rušených systemizovaných místech je dán důvod ke skončení pracovního poměru podle § 52 písm. c) zákoníku práce nebo k zániku služebního poměru propuštěním z organizačních důvodů podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání. V Příloze č. 1 rozhodnutí ministra obrany je na řádce 2232 na straně č. 67 přílohy č. 1 uvedeno systemizované místo žalobce. Rozhodnutí ministra obrany tedy nelze považovat pouze za obecný podklad ke snižování počtů v AČR, ale za organizační změnu podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru tak obsahuje všechny podstatné náležitosti uvedené v § 151 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. Žalovaný dále odmítl námitku ohledně rozporu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru s § 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., protože tyto námitky směřují vůči rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. července 2009. Služební orgán I. stupně však nemůže v rámci řízení o propuštění ze služebního poměru přezkoumávat důvod zařazení systemizovaného místa odvolatele do rozhodnutí ministra obrany, neboť existence tohoto rozhodnutí je pouze hmotně právní podmínkou nezbytnou pro vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Samotné rozhodnutí ministra obrany není právním úkonem, který by přímo zasahoval do práv, povinností, právem chráněných zájmů vojáka z povolání. Žalovaný uzavřel s tím, že obě podmínky pro naplnění důvodu propuštění ze služebního poměru podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb. byly splněny, což je nakonec uvedeno výše. Rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru žalobce nebylo porušeno ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že nebyl splněna podmínka podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, protože rozhodnutí ministra obrany č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. 7. 2009 není rozhodnutím o organizačních změnách, dále namítl podjatost odvolacího orgánu, dále uvedl, že jeho propuštění je vyřizováním účtů s nepohodlným zaměstnancem a též že rozhodnutím ministra obrany ze dne 16. 7. 2009 byl dotčen na svých právech. Navrhl proto, aby soud zrušil rozhodnutí služebních orgánů o propuštění žalobce ze služebního poměru i rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí ministra obrany ze dne 16. 7. 2009 je pouze organizačním opatřením, které je jako rozhodnutí označeno pouze formálně. Rozhodnutí o propuštění žalobce vydaná v obou stupních pak jsou v souladu se zákonem a souvisejícími právními předpisy. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 31. října 2013 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce v žalobě především namítl, že při vydání napadeného rozhodnutí nebyla splněna podmínka stanovená v ust. v § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání, tedy že pro vojáka není v důsledku organizačních změn jiné služební zařazení, jelikož Rozhodnutí o organizačních změnách ministra obrany č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009 nelze považovat za organizační změny a tedy za právně relevantní důvod k postupu služebních orgánů podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Zpochybnil, že by ministr obrany měl pravomoc vydat rozhodnutí takové povahy, přičemž poukázal na to, že ministr obrany tímto opatřením stanovil snížení počtu zaměstnanců rezortu Ministerstva obrany na celkový počet 32 405 osob, a to s odkazem na restrikce rozpočtu kapitoly Ministerstva obrany na rok 2010 a rozpočtového výhledu na léta 2011 a 2012, ačkoliv v době schválení rozhodnutí nebylo o jakýchkoli restrikcích rozpočtu kapitoly MO na rok 2010 rozhodnuto. V rozhodnutí ministra obrany se nadto nejedná o žádné skutečné organizační změny, jak o tom svědčí i skutečnost, zmíněná pod písm. c) rozhodnutí, že „...jednorázově nahrazuje toto rozhodnutí standardně používané formy rozhodnutí o organizační změně A (Nařízení k realizaci organizačních, mobilizačních a dislokačních změn v resortu Ministerstva obrany v roce 2009 č.j.D 10-30/2008-1203-1)“. Samotné rozhodnutí však neobsahuje ani náznakem žádné organizační změny. Pouze jeho příloha č. 1 obsahuje toliko seznam rušených tabulkových míst. Má-li se tedy snížit počet zaměstnanců na základě organizační změny, musí existovat organizační změna, tedy ta právní skutečnost, která bude právním důvodem ke vzniku následné právní skutečnosti, tedy zrušení systemizovaných (tabulkových) míst - snížení počtu zaměstnanců. Mezi organizační změnou (příčina) a snížením počtu zaměstnanců (následek) musí existovat příčinná souvislost. Pokud ale toto rozhodnutí, včetně příloh, má být samo o sobě organizační změnou, je zřejmé, že příčina a její následek splývají v jedno a že mezi nimi příčinná souvislost neexistuje a není tedy dán důvod k propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání.

O tom, že se ve skutečnosti nejedná o propouštění na základě organizačních změn,

svědčí i časová posloupnost jednotlivých kroků služebních orgánů, vedoucích k propuštění žalobce ze služebního poměru.

Rozhodnutí ministra obrany o organizačních změnách je datováno dnem 16. 7. 2009 a jeho součástí je i příloha č. 1 „Snížení počtu zaměstnanců na základě organizačních změn“. Ovšem již dne 28. července 2009 byl na armádním webu zveřejněn článek s názvem „Úsporná opatření se nesmí dotknout schopností armády“, z jehož textu (*„Návrhy na rušení tabulek dávali sami velitelé. Bylo na jejich odpovědnosti, jaké místo potřebují a jaké ne.“*) je zcela zřejmé, že vydání rozhodnutí ministra obrany předcházelo rozhodnutí jednotlivých velitelů o tom, kterého konkrétního vojáka označí za „nadbytečného“ a jehož číselné označení tabulkového místa se objeví v seznamu, následně tvořícím přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany. Je tedy zřejmé, že ze strany ministerstva obrany byl vydán podřízeným útvarům pokyn, o kolik osob mají snížit tabulkové počty a že je na uvážení konkrétního velitele, koho takto označí. Dále žalobce poukázal na Metodický pokyn náměstka ministra obrany čj. 57-14/2009-7542 ze dne 3. července, kde se ve čtvrtém podbodu bodu č. 2 doslova píše: *„- dodržovat zásady rovného přístupu a zákazu diskriminace při výběru nadbytečných zaměstnanců...“* Z tohoto je zcela zjevné, že prvoplánově se určili zaměstnanci k propuštění a teprve až následně čísla jejich tabulkových míst byla zanesena do seznamu, tvořící přílohu č. 1 Rozhodnutí. Nejdříve se určili zaměstnanci, kteří se propustí, a to bez jakéhokoli právně relevantního důvodu k propuštění, a až následně byl seznam čísel jimi zastávaných tabulkových míst označen ze „organizační změnu“. Podle žalobce skutečnost, že určení konkrétních osob k propuštění předcházelo vydání rozhodnutí o organizačních změnách, je také patrná z vyjádřem" tiskového mluvčího Andreje Čírtka v článku „Armáda propustí tisícovky lidí“ ze dne 8. července 2009 na stránkách www.rozhlas.cz: *„Místa, která zaniknou si dotyční velitelé sami navrhli, takže celá nová personální koncepce spadala čistě pod ně“*. Jako první rozhodnutí, dotýkající se práv jednotlivých vojáků, bylo tedy rozhodnutí velitele, kterým určil konkrétního vojáka k propuštění a zanesení čísla jeho tabulkového místa na seznam tvořící přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany.

Dále žalobce v žalobě namítl, že odvolací orgán nemohl být při svém rozhodování nezaújatý, a to vzhledem k tomu, že odvolací orgán, ředitel sekce - personální ředitel Ministerstva obrany, se podílel na vytváření přílohy č. 1 rozhodnutí ministra obrany. Tato skutečnost je zřejmá z textu úkolového listu ministra obrany č., 442/2009-1140 ze dne 31. července 2009. Odvolací orgán tedy nemohl mít jakýkoli zájem na řádném prošetření odvolání a nezaújatém rozhodování ve věci, jelikož by případným vyhověním námitkám žalobce jednal v rozporu se svojí dosavadní rolí účastníka na propouštění ze služebního poměru vybraných zaměstnanců rezortu.

Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem odvolacího orgánu, že ministr obrany je oprávněn rušit i jednotlivá systemizovaná místa, k čemuž odvolací orgán v napadeném rozhodnutí odkazuje na ust. § 7 odst 1 písm. b) zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách, *podle něhož Ministerstvo obrany při řízení armády zřizuje a ruší vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary, což při použití výkladového pravidla od většího k menšímu znamená, že zřizuje a ruší i jednotlivá systemizovaná místa a že tak činí ministr jako představitel Ministerstva obrany.* K tomuto žalobce uvádí, že odst. 1 § 7 se týká ministerstva obrany jako úřadu státní správy, zatímco ministra obrany se týká

ustanovení odstavce druhého § 7. Odvolací orgán tak mylně dovozuje, že kompetence dané Ministerstvu obrany je možno ztotožnit s kompetencemi samotného ministra obrany za použití výkladového pravidla od většího k menšímu.

Žalobce dále namítl, že vzhledem k uvedeným skutečnostem je třeba považovat za zahájení řízení o propuštění ze služebního poměru již samotné rozhodnutí nadřízeného o propuštění konkrétního zaměstnance a zařazení jeho čísla tabulkového místa do seznamu rušených tabulkových míst tvořící přílohu č. 1 rozhodnutí ministra obrany, a nikoli až vydání samotného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ředitelem Ředitelství personální podpory. Standardním způsobem řešení organizačních změn je nejdříve existence nové organizační struktury bez jakéhokoli vztahu ke konkrétním osobám. obrany. Personální obsazení tabulkových míst v nové organizační struktuře je prováděno personálními orgány za spolupráce velitele organizačního celku na základě jasných pravidel transparentním způsobem se zajištěním rovných příležitostí, objektivit, zohlednění výkonnosti a optimálním využitím lidských zdrojů v rámci rezortu Ministerstva obrany. Postupem zvoleným v projednávané věci bylo konkrétním osobám, jejichž čísla tabulkových míst se ocitla rozhodnutím jejich nadřízených v příloze č. 1 rozhodnutí ministra obrany, byla odňata možnost se zákonnými způsoby a prostředky bránit proti tomuto postupu nadřízených, nemohly tedy využít svých procesních prostředků k obraně svých práv a oprávněných zájmů a ani se domáhat ochrany podle § 2 odst. 5 zákona o vojácích z povolání. Ani následně vydané rozhodnutí ministra obrany jim nebylo doručeno, nebyly s jeho obsahem seznámeny, a tedy ani poučeny o opravných prostředcích, a z těchto důvodů ani nemohly využít procesních prostředků k hájení svých práv a oprávněných zájmů. Teprve „Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru“ ředitele Ředitelství personální podpory bylo žalobci řádně doručeno s poučením o možnostech využití opravných prostředků, které žalobce využil. Žalobce tedy neměl nikdy před vydáním rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru možnost využít procesních prostředků k hájení svých práv, včetně obrany proti diskriminaci a zneužití výkonu práv ze strany služebních orgánů, ačkoli se o jeho právech již v této době jednalo a rozhodovalo.

Žalobce rovněž uvedl, že o tom, že se nejedná o žádné skutečné organizační změny, ale o zvůli nadřízených služebních orgánů a o „vyřizování si účtů“ s nepohodlnými zaměstnanci rezortu obrany, svědčí skutečnost, že v rámci 243. vrtulníkové letky 24. křídla dopravního letectva 24. základny dopravního letectva Velitelství společných sil došlo ke zrušení jen a pouze neobsazených tabulkových míst, a jen a pouze jednoho jediného systemizovaného obsazeného místa, a to právě toho, na kterém byl umístěn žalobce. Přitom nijak doložitelným způsobem nedošlo ke změně (snížení, omezení) plánovaných úkolů kladených na tuto organizační jednotku. V této souvislosti zmínil žalobce též snahu zbavit se jej, datovanou již 23. únorem 2009, kdy velitel 24. základny dopravního letectva rozhodl o neprodloužení závazku s žalobcem. V následujícím čtvrtletí se uvolnila celkem tři systemizovaná místa kapitána vrtulníku, žádné ale žalobci nebylo nabídnuto, ačkoli k tomu neexistoval právně relevantní důvod. Pokud je zájem státu (Armády ČR) je udržet si především ty zaměstnance rezortu, jejichž výcvik stál stát (Armádu ČR) desítky milionů korun, pak je nepochopitelné, že bylo rozhodnuto velitelem 24. základny dopravního letectva neprodloužení závazku s žalobcem, jehož výcvik stál armádu (Českou republiku) nemalé finanční prostředky a jehož služební zařazení bude nadále pro armádu potřebné, jelikož nedošlo žádnou změnou, natož „organizační“, ke změně úkolů této organizační jednotky.

Konečně žalobce namítl, že služební orgány porušili, resp. neplnili své povinnosti tak, jak jim je ukládá zákon o vojácích z povolání, v hlavě I., upravující řízení ve věcech služebního poměru, a to zejména ust. § 151 odst. 1, odst. 2 a odst. 4, a dále že v řízení před služebními orgány byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů, obsažené v části první (§2-§8) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jenž se subsidiárně použije.

Pokud pak jde o Rozhodnutí ministra obrany č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. července 2009, jedná se o jedno z rozhodnutí v celém průběhu řízení, kterým byl dotčen na svých právech a požaduje jeho zrušení v tom rozsahu, v kterém se jej dotýká (vyjmutí ze seznamu rušených systemizovaných míst přílohy č. 1 Rozhodnutí číslo systemizovaného místa žalobce, které se nachází na řádku 2232 na straně 67). Bez tohoto zrušení části Rozhodnutí a současnému vyhovění žalobci ve zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by došlo k situaci, že žalobce by byl *de iure* voják z povolání, avšak *de facto* stále bez svého dřívějšího zastávaného systemizovaného místa.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud především konstatoval, že žalobní námitky se soustředí na to, zda k propuštění žalobce ze služebního poměru došlo za splnění podmínek ust. § 19 odst. 1 písm. e) o vojácích z povolání, nebo nikoliv. Předmětem sporu je tedy právě tato právní otázka.

Podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném znění, voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud není pro něho v důsledku organizačních změn jiné služební zařazení.

Soud se ztotožnil s názorem žalobce, že k jeho propuštění došlo v rozporu s citovanou normou. Tato norma stanoví, že voják musí být propuštěn ze služebního poměru tehdy, došlo-li k organizačním změnám, v jejichž důsledku neexistuje pro vojáka ani jeho dosavadní, ale ani jiné služební zařazení. Nutným předpokladem pro propuštění vojáka ze služebního poměru je tedy především skutečnost, to, že v rámci organizační jednotky, u níž je služebně zařazen, došlo k organizační změně, která měla za následek zrušení jeho služebního zařazení. Zákon tedy předpokládá časovou a kauzální souvislost mezi organizační změnou jakožto příčinou a zánikem služebního systemizovaného místa jakožto následkem. Pro jiný výklad citované normy soud neshledal rozumný důvod.

V projednávané věci však taková skutečnost nenastala. Rozhodnutí služebních orgánů obou stupňů jsou založena na rozhodnutí Ministra obrany o organizačních změnách č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. 7. 2009, jež však žádné organizační změny ve vztahu k žalobci nestanoví. V bodech 4., 5., 6. a 7 sice ukládá provedení organizačních změn, jak je zřejmé z pokynu „reorganizovat“ tam jmenované organizační jednotky, avšak nic z toho se netýká jednotky, u níž byl služebně zařazen žalobce. Nezbyvá tedy, než konstatovat, že v případě žalobce nedošlo k žádné organizační změně u jeho jednotky (příčina), která by měla následek zrušení služebního systemizovaného místa.

Jedinou změnou, jež se týká žalobce, je tedy zrušení jeho systemizovaného místa. Tuto změnu ovšem nelze nazvat „organizační změnou“, neboť k žádné změně organizace jeho jednotky nevedla. Z žádného rozhodnutí není zřejmé, že by touto změnou došlo k úpravě například druhu nebo množství stanovených úkolů jednotky, ke změně vnitřní struktury této jednotky, ke změně systému velení apod. Ostatně, ničím takovým služební orgány ve svých rozhodnutích ani neargumentovaly. Pokud tedy došlo ke zrušení žalobcem zastávaného systemizovaného místa, stalo se tak nikoliv v důsledku organizační změny, jak předpokládá ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání.

Pro úplnost soud uvádí, že se nezabýval námitkami žalobce, směřujícími proti rozhodnutí Ministra obrany o organizačních změnách č.j. 18-61/2009/DP-7542 ze dne 16. 7. 2009, neboť jednak shodně se žalovaným nepovažoval tento úkon za rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 soudního řádu správního, a jednak jeho přezkum považoval za nadbytečný – pro rozhodnutí o žalobě bylo dostačující přezkoumání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru a konstatování, že nebyly splněny předpoklady podle ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání. Rovněž tak soud neshledal důvodnou námitku ohledně podjatosti žalovaného, když konstatoval, že skutečnosti, jimiž žalobce argumentoval v části IX. žaloby, nezakládají důvodný předpoklad pro to, že personální ředitel Ministerstva obrany má pro svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům zájem na konkrétním výsledku řízení.

Z důvodů vyložených výše tedy soud konstatoval, že nebyly splněny předpoklady pro aplikaci ust. § 19 odst. 1 písm. e) zákona o vojácích z povolání a nebylo tedy možno žalobce propustit ze služebního poměru a odkazem na tuto normu. Proto soud napadené rozhodnutí žalovaného podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady tvoří soudní poplatek ve výši 2000,- Kč, zaplacený z podané žaloby.

Soud rovněž rozhodl o vrácení soudního poplatku ve výši 500,- Kč z účtu Městského soudu v Praze, a to podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová